

Arrest

nr. 132 659 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 januari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 1 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoeker op 10 juli 2014 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2014 werd ingediend door:

Naam: B

Voornaam: A

Nationaliteit: Marokko

(...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 23.09.2013-01.10.2013, 21.10.2013-12.01.2014 en 20.01.2014-30.03.2014 (Tobasco NV) waaruit blijkt dat ze in deze periode tewerkgesteld was via uitzendarbeid
- arbeidsovereenkomst dd. 28.03.2014 van bepaalde duur (01.04.2014 - 31.12.2014) voor voltijdse tewerkstelling (Rabbit NV)

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat de referentiepersoon heden tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat de partner van verzoeker die verzoeker wenst te vervoegen, niet het bewijs levert dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Gezien de bestaansmiddelen van de partner van verzoeker zeker als toereikend en voldoende dienen beschouwd te worden, gelet op het feit dat ze minstens 120 % van het leefloon bedragen.

Men kan evenzeer spreken van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De echtgenote van verzoeker is reeds sinds september 2013 werkzaam en heeft een contract van bepaalde duur geldig tot 31/12/2014.

Ten onrechte wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker af.

De echtgenote van verzoeker heeft haar loonfiches bijgebracht. Eveneens brengt ze een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (01/04/2014 – 31/12/2014) bij.

Het maakt niet uit of het gaat om een arbeidscontract van bepaalde of onbepaalde duur of het arbeidscontract werd verlengd.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

De termen regelmatig en stabiel verwijzen naar een zekere tijdsduur. Indien de betrokkene aantoont dat hij een tewerkstelling van minstens één jaar regelmatig en stabiel uitoefent, kunnen deze bestaansmiddelen aanvaard worden, op voorwaarde dat het bedrag van de bestaansmiddelen toereikend is.

Deze stelling vindt ondersteuning in de Memorie van Toelichting van de nieuwe wet inzake gezinshereniging alsook in de voorbereidende besprekingen in de commissie Binnenlandse Zaken en werd ook onderschreven door mevr. Nahima Lanjri, Kamerlid en initiatiefneemster inzake de wetswijziging tot verstrenging van de gezinshereniging.

Dat de echtgenote van verzoeker minstens één jaar tewerkstelling aantoont.

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Verzoeker hoeft evenmin aan te tonen dat het arbeidscontract werd verlengd.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat de partner van verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Er wordt dan ook voldaan aan de voorwaarden van stabiel en regelmatig.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

"Schending van art. 40 ter van de Vreemdelingenwet

Het recht op gezinshereniging (art. 40ter) werd geschonden door verwerende partij, gezien de echtgenote van verzoeker wel degelijk beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"Het arbeidscontract van mevrouw A.B. is geldig tot 31 december 2014. Een verlenging zal niet méér dan 6 maanden voordien kunnen gegeven worden.

De motivering van verwerende partij is dan ook niet redelijk.

Dergelijke motivering doet afbreuk aan haar taak om op basis van de door verzoekende partij aangebrachte feitelijke elementen te oordelen over deze feitelijke elementen, te weten de bijgebrachte loonfiches en het arbeidscontract.

Door op dergelijke wijze te werk te gaan dient vastgesteld dat verwerende partij op manifest onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden."

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze drie middelen die gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, samen onderzocht en besproken.

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet afdoende zou zijn gemotiveerd en ten onrechte zou stellen dat de partner van de verzoekende partij niet het bewijs levert over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar partner reeds sedert september 2013 werkzaam is.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 23.09.2013-01.10.2013, 21.10.2013-12.01.2014 en 20.01.2014-30.03.2014 (Tobasco NV) waaruit blijkt dat ze in deze periode tewerkgesteld was via uitzendarbeid

- arbeidsovereenkomst dd. 28.03.2014 van bepaalde duur (01.04.2014 - 31.12.2014) voor voltijdse tewerkstelling (Rabbit NV)

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat de referentiepersoon heden tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De verzoekende partij houdt voor dat het niet uitmaakt of de voorgelegde loonfiches betrekking hebben op een arbeidsovereenkomst van bepaalde of onbepaalde duur, doch dat de enige voorwaarde is dat men 120% van het leefloon moet hebben. Naar het oordeel van de verzoekende partij verwijzen de termen “stabiel” en “regelmatig” naar een zekere tijdsduur, waarbij het zou volstaan om aan te tonen dat er minstens één jaar tewerkstelling is.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing geenszins gestoeld is op het argument dat de voorgelegde inkomsten hun oorsprong vinden in een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, doch wel dat geen bijkomende documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat het voorgelegde tijdelijke contract

inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de regelmatigheid en stabiliteit van de voorgelegde inkomsten niet afdoende is aangetoond, door voorlegging van een arbeidsovereenkomst dewelke een einde zal nemen op 31.12.2014.

Terwijl de voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ertoe strekt te vermijden dat de verzoekende vreemdelingen -nadat desgevallend verblijf is toegestaan- ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat uit de door haar voorgelegde documenten door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins kon worden besloten dat de voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon verzekerd waren na afloop van de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, zodat wel degelijk terecht werd besloten dat de aard en regelmatigheid niet afdoende is aangetoond.

De verzoekende partij levert in haar eerste middel nog kritiek op het feit dat geen behoefteanalyse werd uitgevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar kritiek niet kan worden aangenomen, gelet op het feit dat door de referentiepersoon eenvoudigweg geen bewijzen werden voorgelegd nopens de gebeurlijke bestaansmiddelen na 31.12.2014. Gelet op het feit dat geen bewijs van enigerlei regelmatige bestaansmiddelen werd voorgelegd voor wat betreft de periode na 31.12.2014, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat nog een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd.

Zie in dezelfde zin:

“Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere ‘behoefteanalyse’ te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen.

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 125 604 dd. 13.06.2014, <http://www.rvv-cce.be>).

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenote van verzoeker actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen diensomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar direct en persoonlijk om inlichtingen had moeten worden gevraagd, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, doordat haar partner wel degelijk of voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen zou beschikken.

Verweerder verwijst in antwoord op voormelde summiere kritiek naar haar repliek op het eerste middel tot nietigverklaring, dewelke hier als hernomen kan worden beschouwd.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, doordat het onredelijke zou zijn om meer dan zes maanden voor het verstrijken van de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur een bewijs van verlenging te vragen.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het

redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk was om te oordelen dat de referentiepersoon geen afdoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft voorgelegd, vermits slechts een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur werd voorgelegd, geldig tot 31.12.2014.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoekende partij enkel mits een bewijs van verlenging van voormelde arbeidsovereenkomst kon beantwoorden aan de op haar rustende bewijslast, doch wel dat bijkomende documenten dienden te worden voorgelegd op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon oordelen dat ook na 31.12.2014 bestaansmiddelen zouden worden verworven door de partner.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van de voorgelegde gegevens enkel kon vaststellen dat de bestaansmiddelen vanaf 31.12.2014 geenszins verzekerd waren, zodat er vanaf dat moment een risico zou bestaan dat de verzoekende partij ten laste zou komen van de Belgische Staat.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recop maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van de vereiste bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon volgende documenten voorlegde:

- Loonfiches voor de periode van 23 september 2013 tot 1 oktober 2013, van 21 oktober 2013 tot 12 januari 2014, van 20 januari 2014 tot 30 maart 2014.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt de Belgische referentiepersoon deze inkomsten verwierf uit uitzendarbeid die nagenoeg steeds op voltijdse basis plaats had.

- Een arbeidsovereenkomst van 28 maart 2014 voor bepaalde duur, met name van 1 april 2014 tot en met 31 december 2014, voor een voltijdse tewerkstelling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat de referentiepersoon heden tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

2.6. Verzoeker betoogt dat het niet uitmaakt *“of het gaat om een arbeidscontract van bepaalde duur of onbepaalde duur of het arbeidscontract werd verlengd”*, *“dat nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur”* en dat dergelijke motivering afbreuk doet aan de taak van de gemachtigde om te oordelen op basis van de aangebrachte feitelijke elementen, met name de bijgebrachte loonfiches en het arbeidscontract. Hij meent dat *“Het recht op gezinshereniging (art. 40ter) werd geschonden”* aangezien de Belgische referentiepersoon *“wel degelijk beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.”* Tenslotte stelt hij dat dat een verlenging van de tijdelijke arbeidsovereenkomst *“niet méér dan 6 maanden voordien [kan] gegeven worden”* en dat de gemachtigde op een manifest onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat verzoeker heden niet beschikt over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omwille van het enkele feit dat hij heden een contract van bepaalde duur heeft.

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. In dit kader stelt de Raad verder vast dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon sinds september 2013 nagenoeg steeds op voltijdse basis werkzaam is geweest. Het tijdelijke arbeidscontract loopt tot 31 december 2014.

2.8. Anderzijds eist de gemachtigde van verzoeker dat hij aantoont dat de tijdelijke arbeidsovereenkomst werd verlengd, werd omgezet in een overeenkomst van onbepaalde duur of dat er een nieuwe arbeidsovereenkomst werd afgesloten. Tot slot eist de gemachtigde dat verzoeker zijn aanvraag actualiseert.

De Raad stelt vast dat onder artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden begrepen dat het wettelijk vereist is om aan te tonen dat de tijdelijke arbeidsovereenkomst werd verlengd, omgezet in een overeenkomst van onbepaalde duur of dat een nieuwe arbeidsovereenkomst werd afgesloten. Dit geldt des te meer voor een vreemdeling die in maart 2014 reeds aantoont dat hij tot december 2014 zal zijn tewerkgesteld. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen op 1 juli 2014, dit is zes maanden voor de beëindiging van het tijdelijke arbeidscontract. Stellen dat het aan verzoeker toekomt om zijn aanvraag te actualiseren, is in die omstandigheden dan ook kennelijk onredelijk. Tenslotte wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel dat de Belgische referentiepersoon moet *“aantonen”* dat hij thans over deze bestaansmiddelen *“beschikt”*. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen *“zal”* beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig zijn.

2.9. Waar de gemachtigde besluit dat de referentiepersoon heden niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op basis van het enkele motief dat de Belgische referentiepersoon heden is tewerkgesteld via een contract van bepaalde duur, dringt de vaststelling zich echter op dat de gemachtigde, zoals verzoeker terecht betoogt, niet op basis van al de aangebrachte feitelijke elementen heeft geoordeeld.

Daarenboven miskent de gemachtigde artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de voorgelegde bestaansmiddelen te verwerpen enkel omdat verzoeker heden over een tijdelijk arbeidsovereenkomst

beschikt. Door bovendien te eisen dat verzoeker aantoont dat deze tijdelijke arbeidsovereenkomst werd verlengd of werd omgezet in een overeenkomst van onbepaalde duur of dat er een nieuwe arbeidsovereenkomst werd afgesloten en verder te stellen dat het aan verzoeker toekomt om zijn aanvraag te actualiseren, legt de gemachtigde verzoeker een verplichting op die niet kan worden gelezen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en die in de omstandigheden van verzoeker kennelijk onredelijk is.

2.10. Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling.

De verwerende partij houdt voor dat de voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen er toe strekt om te vermijden dat de verzoeker nadat een verblijf is toegestaan, ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij wijst erop dat de bestaansmiddelen niet verzekerd zijn na afloop van de tijdelijke arbeidsovereenkomst op 31 december 2014. De verwerende partij doet hiermee echter een zeer ruime voorafname op de toekomstige werksituatie van de Belgische referentiepersoon, zonder rekening te houden met al de aangebrachte feitelijke elementen. Voorts is het kennelijk onredelijk om zes maanden voor het aflopen van de tijdelijke tewerkstelling te eisen dat bijkomende documenten worden voorgelegd die een tewerkstelling na 31 december 2014 bewijzen. Tenslotte wijst de Raad erop dat mocht verzoeker ten laste vallen van de sociale bijstand, de verwerende partij dan de mogelijkheid heeft om conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet het verblijf van de verzoeker te beëindigen indien hij een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand.

2.11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Gelet op wat werd besproken in punten 2.7 en 2.8, moet worden vastgesteld dat rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag ontbreken en dat een deugdelijke motivering niet voorhanden is. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 10 juli 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014 (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES